

Om hjernen og den subjektive virkelighed

Signalement af åndsvidenskaben i rollen som empirisk naturvidenskab.

Hvad vi *ser* og *hører*, *lugter*, *smager* og *føler* mv. må ved nærmere overvejelse altsammen betragtes som 100% *virtuelle* og dermed *immaterielle* produkter af hjernens konstruktion og virksomhed med eksistens for den faktor, vi kalder *Jeget*, der i sig selv er 100% immaterielt og således eksisterer uden for fysisk tid og rum. Hele vor daglige oplevelsesverden repræsenterer med andre ord en helt anden form for virkelighed end den materielle verden, den befinder sig i gæld til – hjernen medregnet. En virkelighed, som det vil være nærliggende og meningsfuldt at kalde *åndelig*. Men hvordan skal man nærmere forstå denne åndelige virkelighed? Og hvordan frembringes den...?

Iflg. den danske mystiker og intuitionsbegavelse *Martinus* (1890–1981) drejer det sig i første række om at indse, at fænomenet "*energi*" i alle dets former (masseenergi inklusive) tjener som *oplevelsesgenerator* for universets tomrum, der for sit vedkommende spiller rollen som universelt *subjekt/selv*, dvs. som den faktor, der på universelt plan fungerer som både skaber og oplever, og som vi til dagligt refererer til som vort SELV eller JEG.

Det skal for en ordens skyld tilføjes, at samspillet mellem verdensenergien, det universelle tomrum og den virtuelle

oplevelsesverden iflg. Martinus har karakter af et evigt, treenigt funktionsprincip. Et funktionsprincip al livoplevelse 100% befinder sig i gæld til, og som på universelt plan er et spørgsmål om GUDs oplevelse af sig selv.

Et eksempel

En vandringsmand skuer ud over et storladent og betagende bjerglandskab og indsuger det med alle sine sanser. Ikke mindst synet.

Spørgsmålet er nu, om dette landskab i al sin massive og objektive storladenhed er identisk med vandringsmandens *subjektive oplevelse* af det...?

Selvfølgelig ikke! Landskabet som sådant springer jo ikke lige ind i vandringsmandens hoved, men bliver hvor det er. Derimod tegner det ved hjælp af solens lys i samspil med vandringsmandens øjne et billede af sig selv. Et billede, som mere præcist først fremkommer på øjnenes nethinder, der hver især har en størrelse på en lille kvadratcentimeter. Så allerede på dette trin af oplevelsesprocessen er der stor forskel på landskabet i sig selv og de to nethindebilleder af det; dette så meget mere som de pågældende nethindebilleder af optiske grunde står på hovedet inde på nethinderne. Hvilket hjernen dog automatisk korrigerer for, således at *op* og *ned* er i overensstemmelse med tyngdelovens rolle i naturen.

I nethinden omskabes de 2 optiske minibilleder til mønstre af kemisk-elektriske impulser, der via det tilknyttede nervesystem ledes til det såkaldte synscenter i hjernens nakkelap, hvor den subjektive, immaterielle og

virtuelle billeddannelse naturtro og i fuld skala på mystisk vis finder sted. Eller gør den...? For trods alle hidtidige seriøse forsøg har man aldrig fundet nogen som helst billedforekomster i hjernens nakkelaap, men kun mønstre af kemisk/elektriske processer, der styres af kvantefysikkens love, og som ikke har den mindste lighed med naturalistiske billeder af nogen art. Og for øvrigt: hvordan skulle en kopi af et helt bjergmassiv i fuld skala overhovedet kunne finde plads i hjernens nakkelaap...? Eller i hjernen som helhed for den sags skyld...? Og hvad der gælder for synsoplevelser, gælder i princippet også for alle andre sanseoplevelser: hørelsen, lugten, smagen og følelsen ved direkte, fysisk berøring (kaldet den *tentaktiske* sans)... Og igen: hvem eller hvad er indehaver af dé virtuelle 'produkter', hjernen på given foranledning forsyner os med, og som vi kalder vor livsoplevelse og sanseverden – i dette tilfælde repræsenteret ved oplevelsen af et storladent bjergmassiv på stor afstand af beskueren? Og desuden: hvad er rent principielt og generelt de subjektive/virtuelle/immaterielle oplevelsesprodukter for noget: farver, former, lyde, lugte og tentaktiske føleindtryk samt endvidere sådan noget som sind, tanker, idéer, emotionelle følelser, empati samt moral og overlagt selvkontrol...?

At løse denne gåde kunne i forfatterens optik for fx synsoplevelsers vedkommende bestå i at finde ud af, hvad der helt præcist sker i hjernens nakkelaap, når indehaveren af denne konfronteres med forskellige ultra elementære objekter. Det kunne være en cirkel, trekant eller sekskant i ren streg, og i fortsættelse heraf stadigt

mere komplekse former; fx cirkelflader udfyldt med hver sin farve.

Lader sådanne forsøg sig nemlig gennemføre, vil de kunne løfte et første slør vedr. den 'kode', der består mellem den elektrokemiske (måske kvantefysiske) proces i synscentret på den ene side, og den subjektive oplevelse af samme på den anden side. Hvilket igen rent principielt betyder, at man med den rette teknik til rådighed på så at sige 'kunstig vis' og selv i et mørkelagt rum ville kunne inducere alle mulige oplevelsesbilleder for hjernens indehaver – fx et storladent bjerglandskab i strålende sol – og hvilken mulighed utvivlsomt i høj grad vil interessere underholdningsindustrien*

Tilbage står imidlertid stadig spørgsmålet, hvad den subjektive, immaterielle oplevelse rent faktisk er for noget, og ligeledes hvem eller hvad der i realiteten er indehaver af den? At det i hvert fald ikke kan være den fysiske hjerne som sådan, fremgår af at de oplevede fænomener i hvert fald ikke her direkte kan spores og påvises, men højst indirekte som en strøm af prosaiske, elektrokemiske fænomener og processer. Til gengæld: ved at gå systematisk til værks vil man før eller siden skaffe sig indsigt i og overblik over netop den 'kode', hjernen i selvopholdelsesdriftens tjeneste med tiden har udviklet for på så mange måder som muligt at kunne omsætte objektiv virkelighed til subjektiv virkelighed. Men igen: hvem eller hvad er individuel indehaver af den subjektive virkelighed i alle dens former og facetter? Det er ifølge den danske mystiker og intuitionsbegavelse Martinus det universelle tomrum (også kendt og omtalt som nulpunktfeltet), idet dette tomrum iflg. Martinus både spiller rollen som

repræsentant for den *objektive* virkelighed i alle dens mange energi- og materiefomer OG rollen som immaterielt Selv eller Jeg i hvert eneste levende væsen – af hvad art det end måtte være, og hvor i tomrummet det end befinder sig.

Konklusion

Med andre ord: Set i forhold til Jeget, fungerer den aktive hjerne i princippet som generator for en flerstrengt og ultra avanceret, virtuel *lysavis* i informationens og underholdningens tjeneste.

Eller sagt anderledes: ved permanent at være i indgreb med nulpunktfeltet og dermed det universelle Selv udløser den fysiske hjerne via sine processer en stadig strøm af virtuelle effekter i feltet. Effekter, der af det samme felt i rollen som universelt subjekt/Jeg registreres som både løbende livsoplevelse og som permanent, individuel bevidsthedsdannelse.

*) På et tidspunkt hævdede Martinus, at man med tiden ville opfinde en slags hjelm, der -- når den blev anbragt på hovedet af en person – ville sætte vedkommende i stand til at modtage en særlig slags TV-signaler direkte ind i hjernen og med skabelsen af alle mulige slags subjektive fænomener til følge.